

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.325 van 29 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANHERCK, die loco advocaat C. SLABBAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feiten

De feiten worden in de bestreden beslissing als volgt weergegeven, en worden als dusdanig door verzoeker niet betwist:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Gjakove, Kosovo. Sinds 2005 huurde u een flat in Prishtinë, waar u studeerde en in een café werkte. Vanaf eind 2005 ontving u geregeld anonieme Albanese dreigtelefoons. Er werd gedreigd uw familie hetzelfde aan te doen als wat uw vader tijdens de Kosovo-crisis bij anderen heeft gedaan. Tijdens de Kosovo-oorlog was uw vader lid van het “Kosovaars Bevrijdingsleger” (UCK). Hij zou toen Albanezen, die ervan verdacht werden voor de Serviërs te spioneren, verjaagd hebben. U kreeg deze dreigeloons aanvankelijk op uw GSM, na enkele maanden werd er echter ook op uw vast toestel bij uw ouders gebeld en ontvingen ook uw zussen dreigtelefoons. Enkele dagen voor uw vertrek naar België werd uw UNMIK-identiteitskaart door de politie in beslag genomen toen u bij een wegcontrole u de nodige boorddocumenten en uw rijbewijs niet kon voorleggen. Opdat u de opgelegde boete zou betalen, werd uw UNMIK-identiteitskaart voorlopig ingehouden. Uiteindelijk vloog u in het bezit van uw UNMIK-reisdocument met een Belgisch visum op 3 oktober 2007 van Prishtinë via Ljubljana (Slovenië) naar Brussel. Op 11/12 oktober 2007, toen uw visum

reeds verlopen was, trok u naar Frankrijk vanwaar u op 9 november 2007 illegaal naar het Verenigd Koninkrijk reisde waar u diezelfde dag werd gearresteerd en opgesloten werd. Op 13 november 2007 vroeg u er asiel. Aangezien vastgesteld werd dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd u op 20 december 2007 naar België overgebracht waar u een dag later asiel aanvraagde. In het kader van uw asielaanvraag legde u een brief voor van uw tante, die in België verblijft, waarin gevraagd wordt u een werkvergunning te verlenen.”

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in essentie dat de bestreden beslissing op onvoldoende wijze is gemotiveerd, nu wordt gesteld dat de aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn en niet wordt ingegaan, noch wordt verwezen naar de inhoud van de dreigtelefoons, terwijl de invloed ervan niet mag onderschat worden. De verwerende partij houdt, zo stelt verzoeker, zich niet bezig met zijn daadwerkelijke problemen.

2.2. Een tweede middel wordt afgeleid uit de schending van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker stelt dat alle toepassingsvoorwaarden van dit artikel vervuld zijn en er in zijn hoofdteel een subjectieve vrees aanwezig is voor zijn vrijheid, zijn leven en zijn fysieke integriteit in zijn land van herkomst omwille van zijn etnische origine.

2.3. De Raad is van oordeel dat het eerste en het tweede middel samen moeten worden onderzocht.

2.3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat de dreigtelefoons op zich niet zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of om te spreken van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het bleef bij anonieme dreigtelefoons. Noch u, noch iemand anders van uw familie kende andere problemen (CGVS, p.8). Hoewel u stelde bang te zijn om alleen buiten te gaan (CGVS, p.9) studeerde u, werkte u in een café en ging u uit in discotheken (CGVS, p. 3 en p. 10). Hoe dan ook, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, als etnische Albanees, naar aanleiding van de bedreigingen of in geval van een herhaling van dergelijke problemen na een eventuele terugkeer naar Kosovo, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten van uw land. Persoonlijk heeft u nooit klacht ingediend bij de politie. Uw vader zou slechts één keer naar de politie gegaan maar u weet niet of zijn klacht toen werd genoteerd. De politie zou gezegd hebben dat ze niets konden doen. Het feit dat de politie toen niets zou kunnen doen aan uw zaak, kan te wijten zijn aan verschillende oorzaken (oa klacht tegen onbekenden – wat ook werd aangehaald door de betrokken politie –, gebrek aan bewijsmateriaal, onderzoeksdaten en dergelijke). Uit uw verklaringen kan niet zonder meer besloten worden tot de onwil en/of onmogelijkheid tot bescherming vanwege de betrokken overheden (CGVS, p. 8-9). U verklaarde bovendien zelf nooit problemen gekend te hebben met de politie of andere autoriteiten in Kosovo (CGVS, p. 3 en p. 11). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier wordt er in Kosovo over het algemeen voldoende bescherming geboden door de daar aanwezige autoriteiten. Wat de wegcontrole kort voor uw vertrek naar België betreft, waarbij uw identiteitskaart werd ingehouden als garantie dat u de opgelegde boete zou betalen dient opgemerkt te worden dat het tot de autonome bevoegdheid van de overheid behoort wegcontroles uit te voeren en inbreuken hierop te bestraffen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u onterecht en/of omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie bij de

wegcontrole werd aangehouden of bestraft werd. U werd beboet omdat u de vereiste boorddocumenten en uw rijbewijs niet kon voorleggen. Aangaande de brief van uw tante dient vastgesteld te worden dat zij geen melding maakt van de door u opgeworpen problemen. Voor het verkrijgen van een toelating of machtiging tot verblijf in België en/of een werkvergunning dient u bovendien de daartoe geëigende procedures aan te wenden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen er dus op eenvoudige wijze in worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de voormelde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St. nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St. nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St. nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit de kritiek die verzoeker uitoefent op de inhoud van de bestreden beslissing leidt de Raad af dat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel in zoverre vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007). De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Artikel 48/3, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) luidt als volgt :

"§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard."

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ontkent dat noch hijzelf, noch zijn familie enig ander probleem heeft gekend ingevolge de voorgehouden anonieme dreigtelefoons. In zijn verweer ten opzichte van het pertinente motief in de bestreden beslissing dat deze telefoons op zich niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen worden beschouwd als daden van de vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, poneert verzoeker wel dat hij dat anders ziet en derhalve als vluchteling kan worden erkend, doch brengt hij geen enkel gegeven bij om zijn stelling te ondersteunen. Derhalve is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoonst dat in de gegeven omstandigheden de feiten die hij heeft aangehaald en die de kern uitmaken van zijn asielrelaas van die aard zijn dat ze in casu zouden kunnen worden gekwalificeerd als daden van vervolging in de zin van de voormelde bepalingen.

Waar verzoeker doet gelden dat er in zijn hoofd een subjectieve vrees is voor zijn vrijheid, zijn leven en zijn fysieke integriteit in zijn land van herkomst omwille van zijn etnische origine, dient erop gewezen dat deze vrees gegrond is, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., nr. 118.506, 22 april 2003). Overigens betwist verzoeker het in de bestreden beslissing gestelde, meer bepaald dat hij toch nog ging werken, studeren én naar discotheken ging, niet. Dit gedrag valt geenszins te rijmen met de door hem geschetste vrees en leidt er noodzakelijkerwijze toe dat deze ernstig moet worden gerelativeerd.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten. Internationale bescherming kan echter slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput moet hij aannemelijk maken waarom dit het geval is. Verzoeker stelt zelf nooit klacht te hebben ingediend bij de politie, en met betrekking tot de acties van zijn vader legt hij dermate vage verklaringen af dat, bij gebrek aan enig bewijsstuk, thans niet kan worden aangenomen dat verzoeker een ernstige poging zou hebben ondernomen zich onder de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst te plaatsen en deze autoriteiten onwillig zouden zijn om hem bescherming te verlenen. De Raad treedt de door verzoeker ongemoeid gelaten – en aldus als niet betwiste en vaststaand beschouwde – pertinente en door de stukken van het dossier ondersteunde motieven desbetreffend bij.

Uit hetgeen voorafgaat, en mede in acht genomen de vaststelling dat verzoeker het motief aangaande de wegcontrole en de gevolgen daarvan niet betwist, volgt dat de verwerende partij genoegzaam heeft gemotiveerd op grond van welke redenen verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond.

2.4. In wat kan worden beschouwd als een derde middel doet verzoeker gelden dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming nu bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst zijn psychische en fysieke integriteit in het gedrang dreigt te komen.

2.5. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hij te dezen in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1, van de Vreemdelingenwet, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel.

Verzoeker steunt zich op zijn vrees, zoals vertolkt in zijn vluchtrelaas. Evenwel kan bezwaarlijk worden aangenomen, en verzoeker toont niet aan, dat de feiten van dit relaas aannemelijk maken dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts dient andermaal te worden gewezen op verzoekers gedrag in zijn land van herkomst, dat de ernst van de feiten en het risico dat verzoeker beweert te lopen, volledig ondermijnt. Ten slotte is hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de

bescherming van zijn nationale autoriteiten, terwijl uit het voormelde artikel 48/4 voortvloeit dat ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade die noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 augustus 2008 door:

Mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. J. GHEYLE , toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

A WIJNANTS.